

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/257/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116208996
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8116208996.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlady Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: J. M. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, XXX XX R., proti žalovanému: Provident Financial, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, IČO: 35 805 731, zast. De minimis, spol. s r.o., so sídlom Lovinského 22, 811 04 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia 429,99 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9C/144/2016-32 zo dňa 30.06.2016 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutej časti, t. j. okrem výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania.
2. Žalobu zamietol.
3. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému v prospech jeho právneho zástupcu De minimis spol. s r.o., advokátska kancelária, náhradu trov konania vo výške 728,14 eur, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
4. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 109 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, § 107 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, podľa čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku, § 2 zák. č. 1/1993 Z. z. o zberke zákonov SR, § 15 zák. č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov SR.
5. Vo vzťahu k návrhu na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci predbežnej otázky položenej Okresným súdom Dunajská Streda súd prvej inštancie konštatoval, že uznáva, že rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie môže výkladovo riešiť aj otázky vznesené žalobkyňou v tomto konaní a považované za nedostatky zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Avšak nárok žalobkyne na bezdôvodné obohatenie, aj keby bol daný, je premlčaný, preto z hľadiska plynulosti konania a zabránenia prieťahom považoval za nepotrebné konanie prerušovať, keďže svoje rozhodnutie založil na aplikácii vnútroštátneho práva.
6. Vo vzťahu k nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie konštatoval, že vyjadrenie termínu konečnej splatnosti formuláciou - „termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po uzavretí zmluvy“ je dostatočne určité a vyhovujúce zákonu č. 129/2010 Z. z. Pri tomto závere vychádzal z konceptu tzv. priemerného spotrebiteľa. Priemerný spotrebiteľ je vymedzený dnes dobre známou formulou „Gut Springenheide“. Súdny dvor ES „zadefinoval“ priemerného spotrebiteľa ako „v rozumnej miere pozorného a opatrného“. Súd prvej inštancie je teda presvedčený, že „priemerný spotrebiteľ“ (v prejednávanej veci navyše osoba

vysokoškolsky vzdelaná) si vie bez väčších problémov vypočítať 60. týždeň po dni uzavretia zmluvy, a preto formulácia termínu splatnosti uvedená vyššie je pre neho dostatočne určitá. Napriek tomuto záveru aj v prípade existencie práva žalobkyne, by toto nebolo možné priznať z dôvodu jeho premlčania.

7. Súd prvej inštancie zároveň poukazuje na čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku citoval viacero rozhodnutí súdov. Konštatoval, že v prejednávanej veci úmysel dodávateľa bezdôvodne sa obohatiť preukázaný nebol.

8. Vo vzťahu k otázke subjektívnej premlčacej doby prvoinštančný súd konštatoval, že judikatúra, ktorú citoval, teda jednoznačne aj začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť bezdôvodné obohatenie. Totiž iba takto chápaný začiatok behu premlčacej lehoty možno dokazovať. To, kedy žalobca tvrdí, že si vec nechal právne posúdiť tak (v zmysle vyššie citovanej judikatúry) relevantné nemôže byť, pretože žalovaný v takomto prípade nemá žiadnu obranu a začiatok plynutia premlčacej lehoty by závisel iba od tvrdenia žalobcu. Bolo by teda nepreukázateľné, či sa žalobca o právnom posúdení nedozvedel skôr a zároveň by bolo otázkou, prečo si žalobca právne posúdenie nenechal vykonať skôr. Pokiaľ ide o potvrdenie OZ HOOS, je to typizované vyjadrenie dávané v rovnakom znení do desiatok obdobných právnych vecí. Z tohto vyjadrenia však žiadne relevantné právne posúdenie konkrétnej veci neplynie, teda žalobca ním otázkou, prečo by v jeho prípade malo ísť o bezdôvodné obohatenie, žiadnym spôsobom vyriešenú nemal. Subjektívna lehota bezdôvodného obohatenia tak začala plynúť dňom keď zo strany žalobkyne bola zaplatená suma prevyšujúca poskytnutú istinu 500,- eur, k čomu došlo dňa 15.12.2010. Na uvedených záveroch procesného súdu nič nemení ani rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 MCdo/9/2012.

9. Na základe vyššie uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že aj v prípade dôvodnosti by nárok žalobkyne bol premlčaný, preto žalobu zamietol.

10. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016. Konštatoval, že trovy konania priznal úspešnému žalovanému, a to vo výške 728,14 eur. Na aplikáciu ustanovenia § 150 Občianskeho súdneho poriadku nebol daný dôvod. Týmto dôvodom nie je samotné postavenie spotrebiteľa a žalobkyňa sa aplikácie tohto ustanovenia ani nedomáhala.

11. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. V odvolaní uviedla, že formulácia konečnej splatnosti úveru 100 týždňov (zrejme 60 týždňov) nespĺňa požiadavku vyjadrenú v zákone. Termín konečnej splatnosti zo svojej podstaty a rozhodovacej praxe súdov znamená, že pre zákonné uvedenie tejto náležitosti je nutné vyjadriť ju dátumom a iný výklad zákonného ustanovenia neprichádza do úvahy. Konečná splatnosť spotrebiteľského úveru predstavuje konkrétny dátum splatnosti poslednej splátky úveru, nie ustanovenia v zmluve v znení 100 týždňov (zrejme 60 týždňov). Takéto ustanovenie nevyjadruje, kedy konkrétne nastane konečná splatnosť úveru. Požiadavka určitosti, jasnosti a zrozumiteľnosti sa vzťahuje aj na termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a na spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti. V dôvodovej správe k Zákonu o spotrebiteľských úveroch je jasne uvedené, že v prípade výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z predmetnej zmluvy nie je zjavné, kedy nastala konečná splatnosť spotrebiteľského úveru tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. Vyžaduje sa časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (dátum poskytnutia úveru spotrebiteľovi, splatnosť prvej splátky, frekvencia, výška a počet splátok). Je potom úlohou dodávateľa, aby uvedené vstupné údaje matematickologickými operáciami premietol do konkrétneho (jedného) časového údaju, ktorý bude konečná splatnosť spotrebiteľského úveru predstavovať. Konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania, a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi, resp. dodávateľmi. Nakoľko predmetná zmluva o úvere údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahuje, úver je bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ mal súd za to, že predmetný nárok je premlčaný, Krajský súd Prešov a Žilina vo viacerých rozhodnutiach posúdili konanie dodávateľov ako úmyselné konanie vedúce k

bezdôvodnému obohateniu tým, že nedávajú svoje zmluvy do súladu so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Objektívna premlčacia doba je 10 rokov.

12. Na základe uvedeného žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere nie je bezúročný a bez poplatkov. Zmluva obsahuje všetky zákonom ustanovené náležitosti. Termín konečnej splatnosti ako je vyjadrený v zmluve o úvere, zodpovedá aj účelu právnej úpravy, resp. nie je s týmto účelom v žiadnom rozpore. Bezdôvodné trvanie na požiadavke uvedenia „dátumu“ konečnej splatnosti namiesto „termínu“ je extrémne formalistický výklad právnych noriem. Nemá zákonnú oporu, aby termín konečnej splatnosti bol vyjadrený práve a len dátumom, keďže zákon obsahuje obsahovo širší pojem - termín. V zmluve o úvere sa jednoznačne uvádza, že úver sa poskytuje na dobu 60 týždňov a termín konečnej splatnosti úveru je „siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy“. Z toho je zrejmé, že zmluva o úvere použitá žalovaným obsahuje tak dĺžku úverového vzťahu ako aj presný a nezameniteľný jeden deň, kedy dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ak si spotrebiteľ bude plniť svoje povinnosti presne podľa zmluvy o úvere. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyžaduje, na rozdiel od iných ustanovení tohto zákona uvedenie dátumu, ale vyžaduje len uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru. Opačný výklad by bol za hranicou formálnosti, čo je neprípustné. Žalovaný učinil zadosť aj zneniu čl. 10 ods. 2 písm. c) Smernice 2008/48. Žalovaný ako dodávateľ sa nikdy nezabavoval žiadnej svojej zodpovednej (zrejme zodpovednosti), výhradne sa však musí ohradiť voči tomu, aby akékoľvek jeho konanie, aj keby bolo posúdené ako rozporné s právnym poriadkom, malo byť automaticky konaním úmyselným, a to len preto, že je dodávateľ - podnikateľ. Neuvedenie akejkoľvek náležitosti v akejkoľvek zmluve bez ďalšieho nespôsobuje akékoľvek plnenie, a teda vznik bezdôvodného obohatenia.

14. Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

15. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadrila.

16. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

17. Pod právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzavretia zmluvy, t. j. 01.10.2010, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

19. Podľa ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

20. Podľa ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

21. Podľa ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Podľa ustanovenia § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

23. Odvolací súd zo spisu zistil, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili dňa 01.10.2010 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni úver v sume 500,- eur. Podľa zmluvy o úvere úrok bol vyjadrený úrokovou sadzbou vo výške 23,57 % ročne zo sumy úveru a administratívneho poplatku pevnou sumou 100,50 eur. Ročná percentuálna miera nákladov bola vo výške 70,24 %. Celkové náklady pri predpoklade riadneho a včasného plnenia predstavovali sumu 672,49 eur. Priemerná RPMN vzťahujúca sa na úver na základe Zmluvy predstavovala 47,39 eur. V zmluve je ďalej uvedené, že zákazník splatí Providentu dlžnú sumu v 60. týždenných splátkach, pričom výška každej splátky je 11,21 eur a výška poslednej splátky je 11,10 eur. Úver sa poskytuje na dobu 60. týždňov a termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy.

24. Žalobkyňa sa domáhala od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia na základe tvrdenia, že zmluva, ktorú uzatvorila so žalovaným je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu, že neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru. Bezdôvodné obohatenie žalovala vo výške rozdielu medzi platbami, t. j. 929,99 eur a výškou úveru 500,- eur, teda 429,99 eur. Žalobkyňa tiež tvrdila, že o tom, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil, sa dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov v mesiaci máj 2015. Toto združenie ju informovalo o tom, že zmluvy o úvere musia mať náležitosti v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch a v prípade, že neobsahujú predpísané náležitosti, sú v zmysle zákona bezúročné a bez poplatkov.

25. Na základe takto zisteného skutkového stavu odvolací súd konštatuje:

26. Z citovaného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzavretia zmluvy, t. j. 01.10.2010 vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným neobsahuje obligatórnu náležitosť zmluvy o úvere, a to údaj o konečnej splatnosti úveru. Súd prvej inštancie nesprávne konštatoval, že termín vyjadrenie termínu konečnej splatnosti formuláciou „termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po uzavretí zmluvy“ je dostatočne určité a vyhovujúce zákonu č. 129/2010 Z. z. a že „priemerný spotrebiteľ“ si vie bez väčších ťažkostí vypočítať 60. týždeň po dni uzavretia zmluvy, a preto formulácia termínu splatnosti uvedená takto je pre neho dostatočne určitá.

27. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje a konštatuje, že termín konečnej splatnosti úveru je obligatórnou náležitosťou zmluvy, pričom jeho absencia v zmluve spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k), kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru, a preto pri písm. f) citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy. K vyjadreniu žalobcu, že učinil zadosť aj zneniu čl. 10 ods. 2 písm. c) Smernice 2008/48, odvolací súd konštatuje, že z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 skutočne vyplýva, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50). V neposlednom rade je ale potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho.

28. K uvedenému odvolací súd len na doplnenie konštatuje, že v prospech vyššie uvedeného svedčí aj údaj z Protokolu o platobnej histórii Provident Financial zákazníka - žalobkyne, kde v kolónke Týždeň - 60. je uvedený ako Dátum predpísanej splátky deň 25.11.2011. V zmysle zmluvy o úvere by

termínom konečnej splatnosti úveru mal byť siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy, čomu však nezodpovedajú údaje z predmetného Protokolu, keďže zmluva bola uzavretá dňa 01.10.2010. Siedmym dňom 60. týždňa po uzavretí zmluvy je deň 08.11.2011, nie 25.11.2011.

29. Preto odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k tejto časti za nesprávne.

30. Pokiaľ ide o otázku premlčania nároku žalobkyne a záver súdu prvej inštancie, že v danej veci uplynula aj subjektívna premlčacia doba a táto subjektívna doba bezdôvodného obohatenia začala plynúť dňom, keď zo strany žalobkyne bola zaplatená suma prevyšujúca poskytnutú istinu 500,- eur, k čomu došlo dňa 15.12.2010 a že pokiaľ ide o vyjadrenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, ide o typizované vyjadrenie v rovnakom znení desiatok obdobných právnych vecí, pričom z vyjadrenia HOOS-u nevyplýva, prečo by v jeho prípade malo ísť o bezdôvodné obohatenie, odvolací súd konštatuje, že ani tento záver súdu prvej inštancie nepovažuje za správny.

31. V danom prípade je objektívna premlčacia lehota 10-ročná. Bezdôvodné obohatenie žalovaného považuje odvolací súd za úmyselné. Ak žalovaný použil nekalú obchodnú praktiku a neumožnil prostredníctvom údajov o termíne konečnej splatnosti úveru porovnať žalobkyňu výhodnosť na trhu oproti iným produktom alebo dodávateľom, možno takúto praktiku a konanie považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a takúto praktiku si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Aj keby odvolací súd pripustil, že žalovaný nechcel dojednať zmluvu so žalobkyňou v snahe získať prospech, ťažko možno uveriť, že nevedel, čo môže spôsobiť takýmto konaním a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebola uzročená. Objektívna 10-ročná lehota od poskytnutia úveru neuplynula. Žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až v máji 2015 od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, keď sa na neho obrátila o poradenstvo ohľadom zmlúv so žalovaným. Teda žaloba je podaná aj v rámci 2ročnej subjektívnej premlčacej doby.

32. Účelom právnej úpravy podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov je bez akýchkoľvek pochybností aj poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Ten má totiž právo byť informovaný o termíne konečnej splatnosti úveru tak, ako je uvedené vyššie. Žalobca ako dodávateľ má preto zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť všetky údaje uvedené v citovanom ustanovení pod následkom bezúročnosti a bezplatkovosti úveru.

33. Vzhľadom na uvedené, záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia a zároveň o premlčaní nároku žalobkyne, je nesprávny.

34. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. okrem výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

35. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať, vypořadať sa s v tomto rozhodnutí vytýkanými nedostatkami a následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 CSP aj náležite odôvodniť.

36. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov konania (§ 396 ods. 3 CSP).

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).